



ПЕЙО ЯВОРОВ ЗАТОЧЕНИЦИ

От заник-слънце озарени,
алеят морски ширини;
в игра стихийна уморени,
почиват яростни вълни...
И кораба се носи леко
с попътни тихи ветрове,
и чезнете в мъгли далеко
вий, родни брегове

И някога за път обратен
едва ли ще удари час:
вода и суша - необятен,
света ще бъде сън за нас!
А Вардар, Дунав и Марица,
Балкана, Странджа и Пирин
ще греят нам - до гроб зарица
сред споменът един.

Рушители на гнет вековен,
продаде ни предател клет;
служители на дълг синовен,
осъди ни врага заклет..
А можехме, родино свидна,
ний можехме с докраен жар
да водим бой - съдба завидна! -
край твоя свят олтар.

Но корабът, уви, не спира;
все по-далеч и по далеч
лети, отнася ни... Простира
нощта крилото си - и веч
едва се мяркат очертани
на тъмнокодър небосклон
замислените великани
на чутният Атон.

И ний през сълзи накупели
обръщаме за сетен път
назад, към скъпи нам предели,
угаснал взор - за сетен път
простираме ръце в окови
към нашият изгубен рай...

Горчива скръб сърца ни трови. -
Прощавай, роден край!